

Nya Älvsborgsvisan

Den blomsterklädda gondolen gled
allt utför Älvsborgsflodens bölja ned.
Det var så hemskt i den mörka natt.
En flicka skön vid rodret satt.

Kring pannan bar hon en lagerkrans,
beprydd med stjärnornas milda glans.
Hon sjöng om vännen så ljuv och rar,
som uppå Älvsborg fångslad var.

När Wilhelm hörde den rösten klar,
som genom järnbeslagna fönster far,
»Hallå!» han ropte, »min sångarvän,
din röst, den känner jag igen!

Ett barn jag mördat väl har för dig,
men ändå kunde du förlåtit mig,
ty kärleken, den är lika stor
hos fången, som på Älvsborg bor.»

Och havet ryter, och åskan går,
och böljorna emot Älvsborg slår,
det blixtrar till, och den fången såg
sin sångarvän, uti böljan låg.

»Att sitta inspärrad i en bur»,
så klagar fången, »o, jag arma djur!
Min Sigrids öden jag dela må,
min grav skall bliva i böljan blå.»

Och fången kvar uppå Älvsborg satt,
till dess han rymde därifrån en natt
och kasta' sig uti böljan blå,
för att sin Sigrid återfå.

Mången gång uppå Älvsborg sen
man haver hört den rösten ren,
och denna rösten man känt igen,
ty det var fångens sångarvän.